

nepatří ani firmě ani samotným jejím společníkům (srov. nál. 4553 a 7391 sb. n. s.). Dovolatel uplatňuje neprávem nevčasnost žaloby z důvodu, že v textilním oboru jest krise. Námitku nevčasnosti zrušení spoluvlastnictví mohou opodstatniti jen důvody, o nichž je jisto, že pominou v dohledné krátké době. Jen, lze-li s jistotou říci, že v pozdější dohledné době by se nemovitost zpeněžila dražbou lépe, může se mluvit o nevčasnosti dražby, nikoli tehdy, je-li to nejisté a mohou snad nastati poměry, které cenu ještě více sníží (srovnej nál. 1177, 2960, 5231 a 3926 sb. n. s.). Soud může sice povolit odklad dražby společného vlastnictví pro nevčasnost návrhu na zrušení, ale jen, jde-li o skutečnosti, jež v dohledné době pominou a jež by mohly najisto lepšímu pozdějšímu zpeněžení v dohledné době zabrániti. Toho ve sporném případě není, ježto není jisto, zda krise v dohledné době pomine.

Čís. 10700.

K záznamu daňové pohledávky stačí žádost berního úřadu, již netřeba nijak dokládati. Nevyhledává se bližší označení pohledávky co se týče její vlastnosti a jejího vzniku, ani, zda nemovitost ručí ze zákona věcně za pohledávku, ani, zda pohledávka požívá na nemovitosti přednostního zástavního práva. Záznamu daňové pohledávky není na závalu zákaz zatížení na nemovitosti, pocházející z přidělu.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R I 204/31).

Berní úřad žádal, odvolávaje se na § 38 knih. zák., na dvorní dekrety ze dne 18. září 1786 a ze dne 24. října 1806 čís. 577 a 789 sb. z. s., na čl. III., XIII. a XXVII. uv. zák. k ex. ř. a na § 374 ex. ř., za záznam zástavního práva na nemovitosti patřící dlužníku pro daňovou pohledávku československého státu (finanční správy) ve výši 10.000 Kč se 7% úroky. Soud první stolice knihovní žádosti vyhověl, rekursní soud ji zamítl z důvodu, že daňová pohledávka, o jejíž zajištění je žádáno, není, jak prý to s hlediska čl. III. a XIII. čís. 5 uv. zák. k ex. ř., pak § 7 zák. čís. 215/19 a §§ 32, 35, přidělového zákona čís. 81/1920 jakož i hledíc k §§ 265, 269 a 270 zákona čís. 76/1927, a k §§ 216 čís. 2 ex. ř., 268 hor. zák. a j. je nutné, dostatečně specialisována, neboť není z návrhu zřejmo, jaké vlastnosti je zajišťovaná daň, na příklad, zda je to daň reální, a není z návrhu ani vidno, kdy zajišťovaná pohledávka vznikla. Návrh není prý obsahově úplný a bylo jej z toho důvodu podle § 94 čís. 3 a § 95 knih. zák. zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Není pochybnosti o tom, že na projednávanou žádost o záznam použití jest ustanovení čl. III. uv. zák. k ex. ř. a jím v platnosti zachovaného dvorního dekretu ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s., jakož

i ustanovení čl. XIII. téhož uv. zák., pokud se týče předpisem tím v platnosti ponechaného § 38 písm. c) knih. zák. Podle ustanovení těchto v platnosti zachovaných předpisů stačí k záznamu pohledávek veřejných, zejména státních a tudíž i daňových dožádání příslušného, k vymáhání, pokud se týče k zajištění takových pohledávek povolaného úřadu. Není pochybnosti, že berní úřady jsou povolány (viz nařízení ministerstva financí ze dne 18. ledna 1898 čís. 58418/97 čís. 28 ř. zák., výnos min. financí z téhož dne čís. 1054 věstník min. fin. čís. 23 a § 345 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n.), by vymáhaly, pokud se týče zajišťovaly daňové pohledávky, a byl proto berní úřad k žádosti o záznam zástavního práva pro daňovou pohledávku oprávněn (§ 94 čís. 2 knih. zák.). Jak řečeno, stačí dožádání, aniž třeba je dokládati (Dv. dekret z roku 1806 čís. 789 sb. z. s. § 38 písm. c) knih. zák., rozhodnutí sb. n. s. čís. 4). V dožádání o záznam kromě výše pohledávky jest uvedena nemovitost, která má býti zatížena, a uveden jest dlužník, který podle pozemkové knihy jest vlastníkem zatěžované nemovitosti. I po té stránce vyhovuje žádost zákonu, pokud se týče ustanovení § 38 písm. c), § 94 a 99 knih. zák., takže nebylo proti povolení záznamu ani v tom směru překážky. Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že bylo třeba, by mohlo žádosti býti vyhověno, bližšího označení pohledávky, co se týče její vlastnosti a jejího vzniku. Žádost bylo zkoumati jen po té stránce, zda vyhovuje předpisům v úvahu přicházejících zákonů; pokud jde o záznam pohledávky podle dvorního dekretu z roku 1806 čís. 789 sb. z. s. a § 38 a §§ 93 a násl. knih. zák. nezáleží na tom a soud nezkoumá, zda nemovitost za pohledávku ze zákona věcně ručí a zda používá pohledávka na nemovitosti přednostního práva zástavního. (§ 216 čís. 2 ex. ř., § 265 a násl. zákona čís. 76/1927, § 268 hor. zák.). Soud ani nezkoumá, zda pohledávka vznikla a kdy vznikla (§§ 269, 270 zákona čís. 76/1927), ani, zda je věcně opodstatněna. S hlediska § 23 přidělového zákona čís. 81/1920, jak uplatňováno bylo v rekursu povinného proti povolení žádaného záznamu prvním soudem, pokud se týče s hlediska § 7 zák. čís. 215/19 a §§ 32 a 35 přidělového zákona, na něž poukazuje rekursní soud v napadeném usnesení, rovněž proti povolení navrženého záznamu nebylo závady. Zákaz zatížení váznoucí na zatěžované nemovitosti, pocházející z přidělu, nevztahuje se, jak doličeno bylo v rozhodnutí čís. 9883 sb. n. s., na daně a veřejné dávky, neboť tu nejde o zatížení, pokud se týče o zadlužení následkem úkonů dlužníka, jemuž zákazem má býti čeleno. Důvody, ze kterých rekursní soud změnil usnesení prvního soudu a návrh na záznam zamítl, jakož i důvod, který povinný proti povolení záznamu uplatňoval, neobstojí, první soud právem žádaný záznam povolil a bylo se na dovolací rekurs usnésti, jak se stalo.

Čís. 10701.

K založení sudiště podle § 87 a) j. n. se vyžaduje, by plná moc objednatele byla prokázána písemně. Nerozhoduje průkaz ve sporu, že objednatel jest obchodním zmocněncem žalovaného.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R I 207/31).